

Улавянето на жирафи е доста мъчна работа, а още по невъзможно е да се опитоми възрастна жирафа. Единъ път видѣхъ жирафа хваната съ ласо (примка), но тя умрѣ отъ страхъ преди да я поставатъ въ клетка.

При ловидба на жирафи ловцитѣ трѣбва да бждатъ на коне; първо изпращатъ разгледвачи, които като доближатъ стадо отъ жирафи съобщаватъ за това на останалитѣ ловци. Ловцитѣ ездатъ, на силни, не голѣми, но бързи абисински коне, като се стараятъ да се доближатъ по-близо до стадото. Но не може да се доближатъ до стадото на повече отъ 100—150 крачки, безъ да бждатъ усѣтени отъ жирафитѣ. Ловцитѣ съ викъ следатъ бѣсния бѣгъ на жирафитѣ. Малко по-малко младитѣ жирафи започватъ да оставатъ по-назадъ отъ възрастнитѣ. Тогава една частъ отъ ловцитѣ ги откъсватъ отъ стадото и направляватъ къмъ своя лагеръ и ги залавятъ. Тамъ се грижатъ много за тѣхъ: даватъ имъ млѣко, зобъ и трева. Старитѣ жирафи е невъзможно да се хванатъ живи; пѣкъ и да се хване нѣкоя съ ласо то не може да се удържи, толкова сж силни, или пѣкъ отъ дърпане ще се удушатъ въ примката. На ловеца, *Хагенбергъ* се удало случай да улови съ ласото си една жирафа, като привързалъ вжжето за ржката си. Жирафата се дърпала така силно, че свалила ловеца отъ коня и го повлѣкла следъ себе си. После той билъ намѣренъ отъ своитѣ другари въ безсъзнание и почти пребитъ.

Затворенитѣ жирафи въ менажериитѣ (цирковетѣ) или въ зоологическитѣ градини сж слабо-омърлушени и не могатъ да ни дадатъ ясна представа за своитѣ събратя въ пустинята. По лесно се подаватъ на опитомяване малкитѣ жиравчета и тѣ сж, които често съ най-голѣмо любопитство се наблюдаватъ въ голѣмитѣ зоологически градини. Тѣ сж най-голѣмитѣ любимци на посетителитѣ на тѣзи градини и често тукъ сж ставали интересни и смѣшни забави. Напримѣръ, единъ път въ Лондонската зоологическа градина, вѣрѣдъ навалицата наблюдатели имало и